

עפ"ת 20410/05/14 - המערערת, גלית שביט בטשי נגד המשיבה, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים
עפ"ת 20410-05-14 שביט בטשי נ' מדינת ישראל 29 מאי 2014

בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערערת
נגד
המשיבה
גלית שביט בטשי
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המערערת - עו"ד טל כהן

ב"כ המשיבה - עו"ד ליטל קורן

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

נגד המערערת הוגש כתב אישום, על פיו, ביום 03.11.12 בצומת רחובות מקווה-ישראל והחשמל בת"א-יפו בשעה 02:10 לערך, נהגה כשהיא שיכורה.

על-פי כתב האישום, השכרות נקבעה מחמת סירובה של המערערת להיעתר לדרישות שוטרים בניגוד לסעיף 64(א) ו-64ב' לפקודת התעבורה, לעבור בדיקת ינשוף.

בית משפט קמא, לאחר שהמערערת כפרה במיוחס לה, שמע ראיות, בהן שוטרים אשר פעלו מול המערערת עם בדיקת הינשוף, עם בדיקת מאפיינים, ולאורך כל האירוע ובמהלכו, באמצעות מכשיר הפלאפון שלה, הקליטה המערערת את חילופי הדברים, בחלקו השני של האירוע בעיקרו.

האירוע כולו, על-פי הראיות שבאו בפני בית משפט קמא, נמשך למעלה משעה, קרוב לשעה ועשרים דקות. בחלקו העיקרי של האירוע לפחות עד שלב תחילת ההקלטה, סירבה המערערת לדיבור והתנהגות לדרישות השוטרים לשתף פעולה בבדיקת הינשוף, ועל-פי ההקלטה שאת תמלילה גם כן הגישה המערערת לבית משפט קמא עולה, שהמערערת

חוזרת ואומרת לשוטרים שהיא מעוניינת לעבור את בדיקת הינשוף.

אלא, שהאמירות של המערערת, כפי שנשמעות היטב בהקלטה, מלוות בהתנהגות סותרת והפוכה, שלמעשה מהווה סירוב בהתנהגות, כאשר למרות אמירותיה לשוטרים שהיא רוצה לעבור את הבדיקה והשוטרים מסרבים, היא "נלחמת" איתם על מיקומו של הפלאפון, על מיקומם של מפתחותיה וכו', כך שבאופן מעשי, למרות הצהרותיה, לא ניתן לעשות את הבדיקה.

בית משפט קמא קבע קביעות עובדה וממצאי מהימנות על סמך עדויות השוטרים ועדות המערערת, שאכן סירבה לשתף פעולה עם דרישות השוטרים לעניין בדיקות הינשוף.

כן קבע בית משפט קמא שאף אם היה מגיע למסקנה שלא ניתן להרשיע את המערערת על סמך הסירוב, שהוצגו בפניו ראיות נסיבתיות אחרות המלמדות על שכרותה של המערערת, ובהן הודאתה בשתיית כוסית וויסקי, ריח אלכוהול כבד שנדף מפיה, כישלונה החלקי, הכמעט מלא, בבדיקת מאפיינים, כאשר לא הצליחה להביא אצבעה לאף, כאשר לא הצליחה לשמור על יציבות בהליכה על קו עת סטתה והסתייעה בהרמת ידיה לשם שמירה על יציבות (ראה ת/2).

בערעורה לעניין הכרעת הדין עומד ב"כ המערערת על מספר עניינים - האחד, אליו התייחסתי, התמליל וההקלטה, שעל-פי סעיף 5 לכתב הערעור מתעד את כל האירוע או בלשונו רובו ככולו. אותו תיעוד איננו מחזק את טענת המערערת בערעור ויצוין שגם הטיעון שהתמלול מתעד כמעט את כל האירוע אינו מדויק בלשון המעטה.

אין זה נכון, כפי הנטען בסעיף 4 לכתב הערעור, כי חלף זמן קצר בלבד מרגע עצירת רכבה של המערערת ועד הכרזתה כמי שמסרבת. נכון שבשעה 02:35 נרשם סירובה לראשונה, אך אופשר לה לשתף פעולה עם השוטרים גם אחר כך, וכאמור היא עשתה כן רק למראית עין.

לא מצאתי שיש חשיבות לאי-העדת שתי שוטרות שאפשר שהיו במקום ולא העידו, הילה ומירב. לא מצאתי גם בסיס לטענתה של המערערת, שלא היה מקום גם לבסס הרשעתה בדין על סמך הראיות הנסיבתיות, לבד משאלת הסירוב.

הנני דוחה אפוא את הערעור על הכרעת הדין.

לעניין העונש, שגם עליו מערערת המערערת, בית משפט קמא לא מיצה את הדין עם המערערת בהינתן שגזר לה פסילה בפועל הפחותה מעונש פסילת המינימום, ובמקרה זה אפשר לומר שבצדק, הטיל עליה קנס נמוך מאוד לתשלום בתשלומים בסך 1,500 ₪ ועונשי פסילה ומאסר מותנים בלבד. לא מצאתי כל הצדקה להתערב בענישה וממילא ההלכה היא שאין ערכאת הערעור באה במקומה של הערכאה הדיונית ומתערבת בענישה המוטלת על-ידה, אלא מקום וזו טועה טעות קיצונית בענישה המוטלת על ידה.

הערעור אפוא, על כל חלקיו, נדחה.

**ניתן והודע היום, כ"ט אייר
התשע"ד, 29/05/2014, במעמד
הנוכחים.**

עמוד 2

רענן בן-יוסף, שופט

הוקלד עלידינופרדויד